

באבא יאגה

רוסיה

לפני זמן רב חי אלמן עם בתו הקטנה, נטשה, בבקתה קטנה. שניהם חי בשלום ובשלווה ותמיד חייכו זה לזה בזמן הארוחה, ליד השולחן שעליו נערמו ככרות לחם וריבה.

הכל התנהל בשקט עד שלא למן בא הרעיון להתחתן שוב. וכך ילדה קיבלה אם חורגת. מאז הכל השתנה. כבר לא הסכימו לנטשה לשבת ליד השולחן בזמן הארוחה ביחד עם ההורים. האם

החורגת אמרה שילדה לא צריכה לשתות תה ולא לאכול לחם עם ריבה. היא זרקה לילדה קרום יבש של לחם ואחר כך אמרה לה לצאת מהבית ולחפש לעצמה אוכל. היא התלוננה אצל הבעל על הכל והאשימה את הילדה בכל מה שלא מצא חן בעיניה. ואבא של הילדה האמין לה. וכך נטשה המסכנה נאלצה לשבת בחצר ולהרטיב את קרום הלחם בדמעותיה, כדי שתוכל לנגוס בו. אחר כך היא נקראה שוב הביתה, כדי לשטוף את כלי האוכל, לנקות רצפות ולצחצח נעלים של כולם. יום אחד האם החורגת החליטה

שנמס לה לראות את הילדה כל הזמן והחליטה להתפטר ממנה. היא המציאה תוכנית. נזכרה באחותה, באבא יאגה, שגרה ביער. למחרת, כאשר הבעל יצא לעבודה בכפר הסמוך, האם החורגת קראה לנטשה. "היום תלכי לדודתך, אחותי, שגרה ביער" אמרה "ותבקשי בהשאלה מחט וחוטים כדי לתקן את החולצה שלי." "אבל יש לנו כאן מחטים וחוטים" אמרה הילדה, שידעה כי האחות, באבא יאגה, היא מכשפה, ושעוד לא נמצא ילד, שהעז להתקרב

לביתה וחזר בשלום. "תשתקי" אמרה האם החורגת "אמרת לי ללכת ולהביא לי חוט ומחט מאחותי שגרה ביער. תעשי כפי שאומרים לך!" "אבל איך אמצא אותה?" שאלה הילדה, כשהיא רועדת כולה. "היא שמעה שבאבא יאגה נוהגת לרדוף אחרי קורבנותיה במכתש נחושת, ושיש לה שיני ברזל שבהן היא טורפת ילדים. האם החורגת צבטה לילדה באפה ואמרה: "זה האף שלך. מרגישה בו?" "כן" לחשה הילדה המסכנה. "לכי לאורך הדרך לתוך היער, עד

שתגיעי לעץ שנפל. שם תפני
שמאלה ותמשיכי ישר כפי שיוביל
אותך האף שלך, עד שתמצאי את
דודתך. עכשיו לכי כבר, בטלנית!"
היא עוד נתנה לה ממחטה קרועה
שלתוכה שמה קצת קרומי לחם
תפל, קצת גבינה ושאריות בשר
אחדות.
נטשה יצאה מהבית. כשהביטה
אחורנית ראתה את האם החורגת,
העומדת בפתח הבית בידיים
שלובות ומסתכלת עליה במבט
מאיים. היא לא יכלה לעשות כלום,
אלא להמשיך ללכת.
היא הלכה לאורך הדרך שהובילה
ביער עד העץ שנפל. שם פנתה

שמאלה. האף שלה כאב עדיין
מהצביטה, כך שהיא ידעה שעליה
להמשיך ישר לפניה.
כך היא הגיעה בסוף לביתה של
באבא יאגה, המכשפה. הבית היה
מגודר מסביב בגדר גבוהה. היא
פתחה את פשפש שבגדר וצירי
הפשפש השמיעו חריקה חזקה.
נטשה ראתה פתאום פחית שמן
חלודה על הארץ. הייתה בה עוד
טיפת שמן. "איזה מזל" חשבה.
היא שפכה את טיפות השמן
האחרונות על צירי הפשפש.
בתוך הגדר עמדה הבקתה של
באבא יאגה. הייתה זו בקתה
שנטשה עוד לא ראתה כמוה.

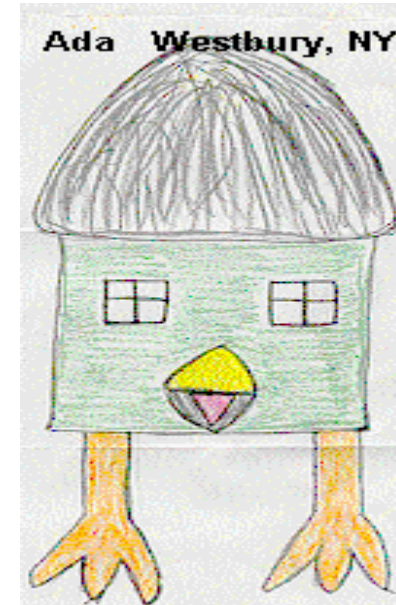
**היא הייתה בנויה על זוג רגלי
תרנגולת ענקיות, וטיילה בחצר.**

**כשנטשה התקרבה, הבית
הסתובב אליה, ונדמה היה
שהחלונות של הבקתה הם עיניים**

**והדלת היא פה.
בחצר עמדה המשרתת של באבא
יאגה. היא בכתה מאוד, כי באבא
יאגה הטילה עליה עבודות קשות.
היא ניגבה את עיניה בסינורה.
"איזה מזל" חשבה נטשה "יש לי
כאן ממחטה." היא פתחה את
הממחטה שנתנה לה האם
החורגת, שמה את האוכל בכיס,
ניערה את הממחטה ונתנה אותה
למשרתת. זו ניגבה את עיניה
וחייכה לנטשה.
ליד הבקתה ישב כלב גדול שנגס
בעצם יבש.
"איזה מזל" חשבה הילדה "יש לי
כאן קצת לחם ובשר." היא**

הוציאה אותם מהכיס ונתנה
לכלב. היא אמרה לו: "הם קצת
יבשים ותפלים, אבל בוודאי טובים
מהעצם היבשה הזו."

הכלב זלל מיד את הכל וליקק את
שפתיו.
נטשה ניגשה לדלת הבקתה.

בפחד גדול היא דפקה בדלת.
"כנסי" נשמע קולה הצרוד
והמרושע של באבא יאגה.
נטשה נכנסה. באבא יאגה ישבה
ליד נול. בפינת החדר חתול שחור
ורזה שמר ליד חור של עכבר.
"בוקר טוב, דודה" אמרה נטשה,
כשהיא משתדלת לא להראות את
פחדה "אמי החורגת שלחה אותי
אליך וביקשה קצת חוטים ומחט
לתיקון של חולצה."
"כך היא אמרה?" אמרה באבא
יאגה שידעה היטב כמה שאחותה
שונאת את בתה החורגת. "טוב,
שבי כאן ותמשיכי לארוג, ואני
תכף אביא את החוטים והמחט."

הילדה התיישבה ליד הנול
והתחילה לארוג.

באבא יאגה בינתיים לחשה
למשרתת שלה: "תכיני בסככת
החצר אמבטיה לבת אחותי. אבל
שהמים יהיו רותחים. שפשפי
אותה היטב. אעשה לעצמי ממנה
ארוחה טובה."

המשרתת התחילה להכין את
האמבטיה, אך עשתה זאת
באיטיות רבה.

באבא יאגה הציצה מהחצר דרך
החלון ושאלה: "את אורגת,
ילדתי?"

"אני אורגת, דודה" ענתה הילדה.
אבל כשהמכשפה התרחקה

מהחלון היא שאלה את החתול:
"מה אתה עושה?"
"אני ממתין ליד חור של עכבר.
כבר שלושה ימים לא קיבלתי
אוכל, אבל גם העכבר הזה בוודאי
רזה מאוד, והוא בכלל לא יוצא
מהחור."

"איזה מזל" אמרה הילדה "שיש
לי כאן עוד קצת גבינה!" והיא
נתנה את הגבינה לחתול השחור.
כשהחתול גמר את הגבינה שאל:
"ילדה, את רוצה לברוח מכאן?"
"הו, חתולי" ענתה הילדה "בוודאי
שארצה לברוח כי אני מפחדת
שבאבא יאגה תטרוף אותי בשיני
הברזל שלה."

ואז לחש החתול השחור לנטשה:
"כאן, על השרפרף מונח מסרק,
וגם מגבת המוכנה לרחצה שלך.
קחי אותם איתך, ורוצי החוצה.
באבא יאגה מכינה עכשיו את
האמבטיה שלך בסככה שבחצר.
היא בוודאי תרדוף אחריך. אבל
את תזרקי את המגבת מאחורך,
וזו תהפוך לנהר גדול. ייקח לה
הרבה זמן לעבור את הנהר, אבל
אז תזרקי אחריך את המסרק.
הוא יהפוך ליער עבות והיא לא
תוכל אף פעם לעבור אותו."
"אבל היא תשמע מיד כשהנול
יפסיק לעשות "קליק-קליק" אמרה
נטשה. "אל תדאגי. אני כבר

"זה בדיוק מה שהיא רוצה
לעשות" אמר החתול "אבל אני
יודע איך לעזור לך."
באבא יאגה שוב ניגשה לחלון.
"את אורגת, יפתי" שאלה. "אני

אורגת, אורגת, דודתי "ענתה
הילדה, כשהנול עושה
"קליק-קליק".
באבא יאגה התרחקה שוב.

לארוג "קליק-קליק" בנול, אבל
עשה שם תסבוכת חוטים כזו
שעוד איש לא ראה.
ושוב באבא יאגה ניגשה לחלון.
"האם את אורגת, ילדתי?" שאלה
"האם את אורגת, יפתי?"
"אני אורגת, דודתי" ענה החתול
כשהוא ממשיך עם ה"קליק-קליק"
של הנול.
"זה לא קולה של ארוחתי
הקטנה" זעקה באבא יאגה,
כשהיא קופצת לתוך הבקתה.
ובאמת ליד הנול לא ישבה ילדה
קטנה אלא רק חתול שחור עם
סבך אדיר של חוטים.
"גררר!" חרקה שיניה באבא יאגה

אטפל בו" אמר החתול. הוא
התיישב במקומה ליד הנול.
"קליק-קליק" הנול לא פסק לרגע.
נטשה הסתכלה וכשראתה
שבאבא יאגה עדיין נמצאת
בסכנת החצר, קפצה מהבקתה
ורצה. הכלב הגדול רץ אחריה כדי
לתפוס אותה, אבל כשראה מי
היא עצר. "זו הילדה שנתנה לי
לחם ובשר" אמר "לכי לשלום,
ילדה" והוא נשכב בשקט ליד
המלונה.
הפשפש שבגדר נפתח ללא רעש,
כי הצירים שלו היו משומנים
היטב. היא יצאה והתחילה לרוץ.
בינתיים החתול השחור המשיך

באבא יאגה קיללה אותה ויצאה
לחצר. כשראתה את הפשפש
פתוח שאלה: "למה לא השמעת
חריקה, כשהילדה פתחה אותך?"
"הו!" ענה הפשפש "כל השנים
ששירתתי אותך לא הזלפת אפילו
טיפת שמן על הצירים שלי. בקושי
יכולתי לשאת את החריקות כל
פעם שמישהו פתח אותי. אבל
הילדה שימנה היטב את הצירים
ויכולתי להיפתח בלי לעשות כל
רעש."

באבא יאגה טרקה את שער
הפשפש ורצה חזרה לחצר.
"למה לא תפסת את הילדה
הבורחת" היא זעקה על הכלב.

"מדוע לא נשכת ושרטת את
הילדה?"
"החתול זקף את זנבו ומתח את
גבו: "בכל השנים ששירתתי אותך
נתת לי רק קצת מים ואמרת
שאחפש לעצמי את האוכל שלי.
אבל הילדה נתנה לי גבינה
לאכול."

באבא יאגה קיללה אותו ואחר כך
התחילה לצעוק על המשרתת:
"למה הובלת את המים לאמבטיה
כל כך לאט?"

"הו!" בכתה המשרתת "את לא
נתת לי כל השנים אפילו סמרטוט
אחת והילדה נתנה לי ממחטה
כדי לנגב את דמעותיי."

"בכל השנים ששירתתי אותך לא נתת לי אלא עצמות יבשות

**ללעוס. אבל הילדה נתנה לי לחם
ובשר של ממש."
באבא יאגה קיללה והרביצה
לכולם, ואחר כך קפצה לתוך**

**המכתש שלה ותוך מכות בעלי
עפה באוויר אחרי נטשה. תוך זמן
קצר ראתה כבר את הילדה
בורחת בין עצי היער, כשהיא
מביטה לאחור כל הזמן בפחד
גדול.**

**המכתש כמעט והשיג את נטשה,
כשזו נזכרה במה שאמר לה
החתול. היא זרקה מאחוריה את
המגבת. המגבת גדלה והתרחבה
והפכה לנהר גדול ועמוק עם
ערפל סמיך מעליו.**

**נטשה המשיכה לרוץ. באבא יאגה
הגיעה לגדת הנהר אך היא ידעה
היטב שלא תוכל לעבור את נהר
הקסמים. היא חזרה במכתש שלה**

אל חצר ביתה, אספה את כל עדר הפרות שלה והובילה אותו אל הנהר.
"שתו, שתו" צעקה, והפרות התחילו לשתות את המים עד לטיפה האחרונה.
באבא יאגה קפצה לתוך המכתש הענקי שלה והמשיכה לרדוף אחרי נטשה. הילדה חשבה כבר שהצליחה להימלט כששוב הרגישה בדמות המכשפה המתקרבת אליה.
"זה סופי" חשבה. אך באותו רגע היא נזכרה במה שאמר לה החתול השחור. היא הוציאה את המסרק וזרקה אותו מאחוריה.

המסרק גדל וגדל והתרחב והתרחב עד שהפך ליער גבוה ועבה כל כך שאפילו באבא יאגה לא יכלה לעבור בו.
היא קיללה והשתוללה בכעס גדול, אך בסוף חזרה לביתה שעל כרעי התרנגולת.
נטשה עייפה מאוד הגיעה כבר קרוב לביתה כשבדרך פגש אותה אבא שלה.
"איפה היית?" שאל "ולמה את כל כך אדומה בפנים?"
האם החורגת כעסה נורא, כשהיא ראתה את הילדה, אבל נטשה לא פחדה יותר. היא סיפרה לאבא בדיוק את הכל שקרה לה.

**כשהאיש שמע שאישתו שלחה את
הילדה כדי שבאבא יאגה תאכל
אותה, גירש את הצרה רעה מיד
מביתו, ואמר לה לא לחזור לעולם.
מאז הוא טיפל שוב יפה בבתו
ואיש לא יכול היה להפריד
ביניהם. כל יום הם ישבו ליד
שולחן עמוס לחם וריבה, צחקו
והשתעשעו.**